

». . . du som repræsentant for det offentlige har til opgave at varetage offentlige interesser og synspunkter.«

Men hvis man giver de offentlige repræsentanter en særlig status i lovgivningen ved at sige, at de skal være offentlighedens repræsentanter, tror jeg, at den positive rolle, som de offentlige repræsentanter i dag spiller, kan blive undermineret, for den bygger netop på, at offentlige repræsentanter har samme status som de øvrige bestyrelsesmedlemmer.

Forslagsstillerne henviser også til, at de offentlige repræsentanter skal have det, der hedder ret og pligt til at underrette erhvervsministeren om forhold, der giver anledning hertil.

Hvis jeg igen må citere fra udnævnelses-skrivelsen, så står der:

». . . ligesom du af egen drift eller efter anmodning vil kunne meddele mig almindelige synspunkter og erfaringer fra dit virke som bestyrelsesmedlem.«

Det er i øvrigt også fremhævet i håndbogen for de offentlige repræsentanter, den vi i daglig tale kalder »Grønspættebogen«.

Men det er jo ikke alt, der kan give anledning til at orientere ministeren. De offentlige repræsentanter skal udføre deres arbejde i det finansielle institut og ikke på erhvervsministerens kontor. Arbejdet består i at holde sig orienteret om og påvirke instituttets forhold gennem sagligt arbejde i bestyrelseslokalet.

Hvis noget bestyrelsesmedlem, det være sig både den offentlige repræsentant eller andre bestyrelsesmedlemmer, mener, at der træffes konkrete beslutninger, som strider mod lovgivningen, må vedkommende gå direkte til Finanstilsynet. At gå til ministeren først i sådan nogle sager vil være en omvej, for det er alligevel Finanstilsynet og kun Finanstilsynet, der i givet fald kan gribe ind, og derfor synes jeg ikke, der er grund til at ændre det princip, som der har været tilslutning til i mere end 20 år, nemlig at offentlige repræsentanter har samme rettigheder og pligter som de øvrige bestyrelsesmedlemmer.

Jeg vil også sige, at jeg tror, det vil give en meget dårlig stemning i bestyrelsen, hvis der sidder sådan en slags hemmelige agenter med nummeret ind til Slotsholmen kodet ind på mobiltelefonen. Jeg tror, det er en dårlig idé. Man kunne meget vel frygte, at disse offentlige repræsentanter ganske enkelt ikke fik adgang til alle oplysninger i sagerne, eller at særlig betydningsfulde beslutninger måske blev truffet uden for bestyrelseslokalet, og så er det hele omsonst.

SF har endvidere foreslået, at der udnævnes offentlige repræsentanter i de selskaber, der er moderselskaber for de finansielle institutter, uanset at disse moderselskaber ikke selv driver nogen form for finansiell virksomhed.

Som jeg fremhævede ved drøftelsen af lovforslag nr. L 48, mener jeg, at det er rigtigt med offentlige repræsentanter i finansielle virksomheder, for disse virksomheder forvalter betroede midler og har samtidig samfundsøkonomisk betydning, og jeg vil godt fremhæve nogle betænkeligheder ved det fremsatte forslag.

Jeg vil gerne gøre forslagsstillerne opmærksom på, at langt de fleste koncerforhold omfatter finansielle virksomheder, og det vil altså sige selskaber, hvor der allerede er offentlige repræsentanter. Det såkaldte finansielle supermarked, som man ofte forbinder med holdingselskabskonstruktioner svarende til dem, vi så i Baltica- og Hafniakoncerne, er faktisk ikke så udbredt, som det gøres til. Der er meget få rene holdingselskaber i den finansielle sektor.

Det normale er f.eks., at et realkreditinstitut ejer en bank, eller at en bank ejer et forsikrings-selskab. Det vil sige, at der ofte er offentlige repræsentanter både i moder- og i datterselskabet i kraft af de nugældende regler om offentlige repræsentanter i disse selskaber.

Hertil kommer, at hovedaktiviteten i en koncern i de fleste tilfælde er inden for et af områderne pengeinstitut, forsikringsvirksomhed eller realkreditvirksomhed. De øvrige koncernselskaber bidrager til denne virksomhed, men udgør normalt en forholdsvis lille del af koncernens aktiviteter.

Jeg vil også godt nævne, at en særlig virkning af forslaget ville være, at der indføres offentlige repræsentanter i en række skadesforsikrings-selskaber, og det mener jeg i hvert fald ikke har nogen særlig god begrundelse.

Så alt i alt må jeg sige, at regeringen mener, der hverken er behov for at ændre de offentlige repræsentanters status eller for at udvide ordningen til andre områder, og vi kan derfor ikke støtte forslaget.

Sonja Mikkelsen (S):

I Socialdemokratiet er det vores opfattelse, at det er meget væsentligt, at det offentlige udpeger bestyrelsesmedlemmer i pengeinstitutter, forsikrings-selskaber og realkreditinstitutter. På den måde sikres det, at også offentlighedens interesser bringes ind som en del af beslutningsgrundlaget i bestyrelserne, og det finder vi er væsentligt.